

LITERAIR

Deze rubriek wordt verzorgd door de Lappersfort Poets Society, een kring van dichters en dichtersessen die de bezorgdheid voor de aarde in poëzie heeft gegoten. Ze nemen het op voor het Lappersfortbos en alle bedreigde bossen en wouden. Hun stem fluistert zich een weg naar het oor van de wereld. Zie ook www.regiobrugge.be/lappersfortpoets.php en www.poeziebos.be

Vanitas

Wanneer de zwanen slapen gaan
in dat troebel trage water
van de Reien en je op de brug
naar het kleinste gotische venster
wijst; een wereldwonder in miniatuur-
steen gevat, ontwaakt het gevoel
van eerste sneeuw in mij. Dat
onbestemde, onaantastbare als het land
van Duizend Heuvels waarover ik wel
eens droom. Het dorp waarin een kind
geboren werd – het jaar waarin ook ik
ontstond en begon – met vederlichte
ogen en met whisky gedoopt
omdat er geen water in de handen
van de mensen lag – zo zou hij altijd
iets van de brousse in zich
bewaren. Wanneer de zwanen slapen

gaan in de omkeerbare spiegel
van deze hemel en een gouden
haring op het voorportaal
toeristen welkom heet, neem ik
plaats naast jou, zwijgend en met
vaste hand, duik ik in gedachten
met mijn hoofd het water in
zoals het beeld van zwanen
en het slapen gaan in die eindeloze
gebieden, gedragen door de hoogste
adem van rust en van genot – Wanneer
de zwanen slapen gaan als
oplichtende voetnoten in dat water
en diep ademhalen
geruisloos maar zichtbaar
in het midwinterlicht, leg jij
je vingers op mijn lippen –
Terwijl de zwanen

Ik schrijf op de tijd met sporen
van rimmel. In een taal
die de zee met zich draagt. Zoals
getijden op de schouders
van illusie en werkelijkheid
in dit millennium van heerlijk-
en vergetelheid. Het genot
ligt in de traagheid, onderlijnd
door het enjambement
van de nacht. Maar nu is er vuurwerk
in de verte. Met luide knallen
hangt plots het tijdsverloop
aan elkaar. Ik zet de ramen
van de metaforen open, en zie
het beeld van een indigovink
voor mij die de sterrenhemel
gebruikt om te navigeren
wanneer de lokroep van het zuiden
onherroepelijk blijkt.

Sijsele en de plek waar
je het zicht van op autowegen
verliest, geen bordelen
oplichtend in de nacht
maar eikenbomen en de nooit
verdorrende sparrennaalden
van dit levenslicht. Een chip
wordt aan ons geklikt – als nooit
uitdovende maan. Lees hoe de lijnen
en rimpels verdwijnen
in ons sprekend bestaan. Waarin
de laatste insecten en een warme
ochtend. Kringsgewijs naar de pijlers
van onze ogen wijzen. En zo
voorbij elk toeval flitst de –

(on hold)

Memento Mori

De aanraking met het goddelijke in dit onaangedaan
zuiders landschap gevat. Beschroomd weet ik niet
hoe dit te beschrijven. Enkel in het beeld is het waar.
Ook al zit het in de slaap of de schaduw gevangen
en verdraagt de tijd hier geen naam. Tafereel en
presentness. Breuk.

Schokgolven. Zoals een vliegtuig
zich een weg door de geluidsmuur of de vier delen
van een muzikale compositie baant. Terwijl sneeuwganzen
elders ongestoord gehoor geven aan de luchtstromen,
papavers op de noordpoolvlaktes groeien, een gouddraad
in de ochtend op mijn mond valt. Tijd en ruimte inwisselbaar

en in elkaar vallend.

Inge Braeckman (1974) debuteerde in 2009 met *Beeltenissen* bij het Poëziecentrum in Gent. In 2011 verscheen bij dezelfde uitgeverij haar dichtbundel *Incantaties 1*. In 2013 verschijnt *Incantaties 2*.

Inge Braeckman is licentiaat in de Rechtsgeleerdheid en studeerde Germaanse Filologie. Sinds 2000 werkt ze als redacteur, vertaler, en proofreader. Ze is ook werkzaam als publicist, en schrijft voornamelijk over hedendaagse kunst voor onder meer <H>ART Magazine.

Ze woont en werkt in Gent.